

ikke så meget et spørgsmål om pengene. Det er det også, men man kan jo ikke vide eksakt, hvor mange penge det drejer sig om, før man ved, hvad det er, de beslutter sig til at få ind under huslejen. Så er det et spørgsmål om, at det er ganske urimeligt, at dette Folketing vedtager, at én bestemt gruppe lejere her i landet kan få offentlig støtte til deres fritidsaktiviteter betalt af den gruppe af lejere, som ikke har de samme muligheder, fordi de bor i en anden type byggeeri. Det er ikke rimeligt, og den slags principper ønsker vi ikke at indføre i boligbyggeriloven.

Derudover er det i skingrende misstrid med de intentioner, der hidtil er arbejdet efter i Boligministeriet om at lave den rene husleje, om at lave det rene huslejebegreb, således at man sikrede, at man kun gav boligstøtte til formålet at bo. Boligstøtten er kun beregnet til at støtte det at bo; hverken til at lave rideskole, sangforening eller andet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (for forslaget til folketingsbetslutnings vedkommende anden (sidste)) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget og forslaget til folketingsbetslutning henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 17:

Forslag til folketingsbetslutning om Nykredits reservefonde.

Af Kirsten Jacobsen (FP), Kristen Touborg (SF) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 8/11 94).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Nykreditsagen vedrører et kompliceret for- eningsretligt spørgsmål, og der foreligger nu en meget klar og enstemmig dom fra Østre Landsret. Landsretten finder, at de berørte låntageres ret til en andel af seriereservefonden har så helt underordnet betydning i låneforholdet, at man i vedtægterne har kunnet begrænse denne andel uden samtykke fra hver enkelt låntager.

Ved afgørelsen af det spørgsmål har landsretten lagt vægt på en række momenter, og det kan bl.a. nævnes, at retten har tillagt det vægt for det første, at seriereservefonden har som hovedformål at tjene til sikkerhed for den pågældende series lån og ikke at spare midler op for låntagerne, for det andet at det på grund af lånenes lange løbetid på forhånd er usikkert, om en låntager overhovedet vil få et beløb udbetalt ved lånets indfrielse, og for det tredje at kreditforeninger adskiller sig fra andre foreninger ved, at obligationsejerne har så væsentlig interesse i foreningerne, at den samlede formue ikke uden videre kan udloddes til medlemmerne.

Østre Landsret mener endvidere, at dispositionerne ikke har været retsstridige, idet de er rimeligt begrundede i kreditforeningernes tilpasning til samfundsudviklingen og i kravene til foreningernes soliditet.

Justitsministeriet og Kammeradvokaten finder, at Østre Landsret i sine præmisser giver en fylldig og velargumenteret begrundelse for sine konklusioner – og det vil sige dommen – og de anser det for sandsynligt, at Højesteret i tilfælde af anke vil nå til samme resultat som landsretten.

Det kan tilføjes, at Nykreditsagen vedrører dispositioner truffet over en 20-årig periode med tilsynsmyndighedens accept.

På den baggrund har regeringen besluttet ikke at anke sagens hovedspørgsmål. I Boligudvalgets samråd med mig den 27. oktober var der ikke flertal imod denne indstilling. Finanstilsynet har den 2. november tilbagekaldt det påbud til Nykredit, som landsretsdommen vedrørte.

Regeringen kan således ikke støtte beslutningsforslag nr. B 17. Derimod finder regeringen, at de helt usædvanlig store tilkendte sagsomkostninger bør søges prøvet ved Højesteret. En særskilt indbringelse af omskostningerne for Højesteret kræver tilladelse fra Justitsministeriet, og der er søgt om en sådan tilladelse.

Jørn Pedersen (S):

Fra Socialdemokratiets side mener vi, at Nykreditsagen er en kompliceret sag. Vi mener til gengæld også, at der er kommet en meget klar afgørelse fra Østre Landsret. Dommen siger klart og tydeligt, at det, der er foregået, er legalt, og samtidig siger man jo også, at man har kunnet begrænse uden at få samtykke fra den enkelte låntager. Det anser vi for at være afgørende i denne sag. Vi anser det også for at være afgørende, at såvel Justitsministeriet som Kammeradvokaten finder, at en anke ville medføre det samme resultat en gang til.

Derfor kan vi fuldt ud dele regeringens opfattelse, at man ikke ønsker at anke denne del af dommen, hvorimod vi synes, det virker fornuftigt, at man vil anke den del, der drejer sig om omkostninger, og med baggrund i den redegørelse, vi har hørt fra økonomiministeren, vil vi fra Socialdemokratiets side afvise dette forslag.

Erling Oxdam (V):

Alle her i landet har stor respekt for Højesteret. En afgørelse truffet af Højesteret kan ikke ændres. Den er i sig selv gældende ret. Kun Folkettingen kan ved at vedtage en ny lov forhindre nye domme med samme resultat.

Jeg har imidlertid også respekt for landsretten. En landsretsdom appellerer man typisk i civile sager, når der foreligger dissens – altså hvis én af de tre dommere har én mening og de to andre en anden. Det er i reglen et signal til, at man skal appellere. Endvidere hvis omkostningerne bliver hævet, således at hver part bærer egne omkostninger, for det er i reglen udtryk for en vis tvivl fra rettens side. Der kan være tale om forkert rettergang, f.eks. at man har glemt en påstand eller et anbringende fra en af advokaternes side. Så kan der være åbenbart forkerte præmisser eller dog uklare eller tvivlsomme præmisser. Der kan fremkomme nye oplysninger, nye beviser efter dommens afsigelse, og der kan være forkert bevisbedømmelse, men intet af alt dette foreligger i landsretsdommen.

Som det netop blev sagt af ministeren, er der tale om en klar dom. Det var en rigtig dom, og landsretten fandt, at der ikke var hensyn til låntagerne. Det var ikke for deres skyld, at man havde oparbejdet disse reservefonde. Det er for at sikre lånene, specielt altså over for obligationsejerne. Så der er ikke tale om en almindelig forening. Det er et kreditforeningsforhold, hvor der gør sig særlige omstændigheder gældende. Finanstilsynet har pålagt Nykredit at udbetale

disse reservefundsandele, men landsretten har altså fundet, at dette pålæg ikke kunne gives. Og det ville jo også være ganske forfærdeligt, hvis man efter 20 år skulle finde frem til, hvem der skulle have andele i disse reservefonde. Dommen ville blive næsten umulig at opfylde. Der kan være sket dødsfald for debitorer, ejerskifter, omprioriteringer og konverteringer.

Vi mener i Venstre, at det er det helt rigtige resultat, der er kommet her. Sagen er prøvet, og der findes ikke anledning til at få den bragt ind for Højesteret. Denne Østre Landsretsdom, som vi også anser for at være rigtig, skal blive stående.

John Vinther (KF):

Det Konservative Folkeparti anerkender, at det er et regeringsanliggende at beslutte, hvorvidt en dom, der går staten imod, skal ankes eller ej. Derfor kan vi naturligvis også skal tage til efterretning, at regeringen har besluttet ikke at anke landsrettens dom, for så vidt angår dennes substans, nemlig Nykredits dispositioner over reservefondene.

Det er et regeringsanliggende, men jeg skal ikke undlade at bemærke, at når der også henses til dommens meget klare enstemmige og entydige indhold, må det anses for meget lidt sandsynligt – for ikke at sige helt usandsynligt – at Højesteret skulle nå et andet resultat end Østre Landsret. Derfor mener vi, at regeringsbeslutningen også ud fra en saglig betragtning er den rigtige.

Det anføres i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at det skulle være udtryk for dobbeltmoral, når omkostningsspørgsmålet, men ikke substansen, søges prøvet ved Højesteret. Det er efter vores opfattelse en grundløs påstand. Der er ingen hverken logiske eller moralske sammenhænge, der tilsiger, at omkostningsspørgsmålet ikke skulle kunne prøves selvstændigt. Hvorvidt det skal ske, afhænger ene og alene af en juridisk vurdering af, hvorvidt det er sandsynligt, at de pålagte omkostninger vil kunne nedbringes ved at anke denne del af afgørelsen.

Igen anerkender vi, at det er et regeringsanliggende, og tager til efterretning, at regeringen har besluttet at søge omkostningsspørgsmålet prøvet. Vi taler her om pålagte omkostninger på godt 28 mio. kr. Jeg tror godt, man kan tillade sig at konstatere, at det er eksorbitant høje omkostninger. Der er tale om mange penge, og det er skatteyderkroner. Derfor er det naturligvis

også kun rimeligt, at dette forhold prøves, og vi kan altså ikke tilslutte os beslutningsforslaget.

Kristen Touborg (SF):

Såvel økonomiministeren som ordførerne for Socialdemokratiet, Venstre og De Konservative undgik let og elegant at omtale argumentationen fra Finanstilsynet og den tidligere regerings argumenter for, hvorfor man gav Nykredit de pålæg dengang. Det vil jeg da gerne råde lidt bod på og minde om, hvad der er blevet anført på det tidspunkt, hvor påbudene blev givet. De lød nemlig bl.a.:

Nykredit pålægges at tilbageføre midler, der er blevet overført fra ældreseriereservefonden til generalreservefonden. Tilbageførslen skal også omfatte selve forrentningen. Til instituttets egenkapital kan medregnes en del af ældreseriereservefondens midler svarende til reservekravet.

Punkt 2: Nykredit pålægges at hensætte beløb i årsregnskabet for 1989/90. Skøn over beløb, som låntagerne har krav på at få efterbetalt. Lån optaget før 1972.

Punkt 3: Nykredit skal ophøre med den retsstridige praksis, hvorefter midlerne i de gamle reservefonde ikke forrentes.

Punkt 4: Det pålægges Nykredit at efterbetale til de låntagere, som i tiden efter 1972 har indfriet deres lån, og som herved har fået udbetalt en reservefondsandel, som ikke var korrekt opgjort.

Det synes jeg da man må sige er klar tale.

Den daværende regering gør klart, at pengene tilhører lånerne og ikke Nykredit. På det tidspunkt var Venstre og De Konservative ikke et øjeblik i tvivl om sagens rette sammenhæng. Imidlertid ved vi jo, at Nykredit anlægger sag ved Østre Landsret. Afgørelsen falder 4. oktober 1994. Nykredit får medhold. I forbindelse med et samråd i Boligudvalget meddeler økonomiminister Marianne Jelved, at regeringen ikke agter at anke sagen til Højesteret for så vidt angår reservefondene, altså det, der hidtil er betegnet som lånernes penge, men nok for sagsomkostningerne, altså statens penge. Det finder vi faktisk er udtryk for dobbeltmoral.

Det har været anført, at en anke til Højesteret vil være et stort problem for Nykredit, da de så stadig ikke vil have råderet over disse 4 mia. kr.

Det finder jeg er en irrelevant begrundelse, da der efter min opfattelse er tale om lånernes penge. Da der dels er tale om en sag, som omhandler et meget stort beløb – måske det største i en

enkelt sag nogen sinde – dels er tale om en meget principiel sag, som vedrører nogle grundlæggende elementer i retsopfattelsen, skal jeg anbefale forslaget.

Jørgen Estrup (RV):

Man kan jo have meget forskellig opfattelse af, hvad der er rimeligt, dvs. hvad der er retfærdigt, i sager af denne type. Det er klart, at der er tale om nogle penge, der er indbetalt. Der er også en eller anden form for ejerskab til dem, som vedrører foreningens medlemmer, og så kommer der spørgsmålet om den juridiske mulighed for at opretholde en sådan ret. Det er den, vi har fået prøvet ved landsretten. Og uanset hvad ens sympatier eller antipatier måtte være, må der være nogle spilleregler for det videre arbejde med en sådan sag. En af de spilleregler, der efter min mening bør være, er, at det er regeringen, der afgør, hvordan man skal gå videre. Det bør ikke være Folketinget, der afgør, om man nu i en given sag bør prøve den ved sidste instans, eller man ikke bør prøve den. Det er faktisk det, man har en regering til at lave.

Derudover synes jeg, som det er fremhævet fra andre ordføreres side, at det må være rimeligt at se på, hvor klar den pågældende dom var. Hvor tydeligt var det, hvad landsretten mente i denne sag. Denne dom er meget klar, og bl.a. derfor er jeg enig med hr. Erling Oxdam i det, han sagde, og derfor synes jeg, at det er en rigtig afgørelse, regeringen har truffet.

Man kunne også prøve at lave det eksempel, at der var tale om ikke en sag, hvor en lang række enkeltpersoner nu efter nogens mening mister nogle penge, men tale om en skattesag, som man kunne overveje om staten skulle anke. Jeg tror, fru Kirsten Jacobsen ville være meget efter den minister, der efter at have tabt sådan en sag ved landsretten, alligevel gik videre med så klar en afgørelse og ville prøve den ved Højesteret også. Jeg kan høre fru Kirsten Jacobsen sige »forfølgelse«, og derfor mener jeg sådan set ikke, at dette beslutningsforslag er særlig berettiget.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil ikke gentage de ting, som hr. Kristen Touborg allerede har sagt, men nøjes med at sige et par ord om det principielle problem i denne sag, som hr. Jørgen Estrup også kom ind på.

Der skal være nogle spilleregler, siger hr. Jørgen Estrup. Det er jo det, forslagsstillerne siger, nemlig at det netop må være rigtigt, når det dre-

jer sig om nogle principper, at man kan indbringe en sådan sag for den øverste retsinstans. Faktisk lægger hr. Jørgen Estrup jo argumenterne til rette for, at det må være rigtigt, at man går til den øverste retsinstans, og det er i hvert fald et meget væsentligt argument for Enhedslisten i denne sag.

Så siger hr. Jørgen Estrup, og andre har også sagt det, at afgørelsen ved Østre Landsret skulle være så overordentlig klar. Jeg vil indrømme, at den er klar på den måde, at den er enstemmig, men det er da også den eneste måde, den er klar på. Det er overordentlig vanskeligt at forstå dommen, så jeg ved ikke, om klarheden beror på andet end en ren formalitet.

Så er der en sidste ting, jeg også lige vil kommentere, og det er spørgsmålet om, hvorvidt det var noget, som Folketinget skulle blande sig i. I den forbindelse vil jeg nok sige, at det da er overordentlig væsentligt, at Folketinget tager de sager op og giver regeringen de pålæg, som ligger Folketinget på sinde. Jeg synes ikke, der er nogen som helst grund til at begrænse Folketingets adgang til på den måde at vejlede regeringen, og jeg synes, at især når man kommer i en situation, hvor regeringen stopper, før mulighederne er udtømt i en sag, som jeg har forstået at der sådan set var enighed om fra starten, må det helt klart være en opgave for Folketinget at sige: Det er ikke tiden at opgive på halvvejen, det må tværtimod være en regerings fornemste forpligtelse at forfølge Folketingets ønske helt til enden.

Kirsten Jacobsen (FP):

Når dette forslag er fremsat, skyldes det selvfølgelig, at sagen om de tilbagebetalingspligtige særreserver i Nykredit er ganske enestående. Der er da heller ikke nogen, der har været uenig med forslagsstillerne i, at det er en enestående sag, at det er en utrolig principiel sag, og at de påbud og konklusioner, som den tidligere regering kom med, var klokkeklare. De var endog så klare, at ministre i den tidligere regering offentligt udtalte, at disse penge ikke var kreditforeringernes penge, men lånerne penge.

Derfor er der altså en masse lånere, som i de 4 år, denne sag har været, har regnet med, at når man kom med sådan nogle klokkeklare udtalelser og Justitsministeriet og Finanstilsynet tilsammen havde skønnet, at sådan var det, ville de få nogle penge, og det er også en af grundene til, at forslagsstillerne har ment, at man bør anke.

Når forslagsstillerne giver udtryk for, at det er hyklerisk at anke den del af sagen, som vedrører éns egen pengepung, men lade være med at anke den del af sagen, som vedrører andres pengepung, skyldes det jo, at hvis det var sådan, at de sagsomkostninger, som staten som part er pålagt, var usædvanlig store i forhold til sagsgenstandens størrelse, kunne man godt diskutere det, men det er der jo ikke tale om; der er tale om det modsatte.

Hvis man tager advokatsalærerne efter de almindelige takster – og sagsgenstandens størrelse er altså mere end 4 mia. kr. – ville sagsomkostningerne uden retsafgifter have været over 100 mio. kr.; det vil altså sige, at regeringen allerede har fået en kæmperabat.

Det er altså denne rabat, man ønsker at få yderligere rabatteret ved at gå til Højesteret, hvorimod man altså slet ikke vil gøre noget forsøg på, at Højesteret kunne komme til en anden konklusion med hensyn til lånerne penge.

Økonomiministeren sagde, at i samrådet i Boligudvalget den 27. oktober i år var der ikke et flertal imod regeringens opfattelse. Man har jo ikke lov til at referere fra udvalgs møder, men jeg tror ikke, at jeg refererer noget, fordi jeg siger, at hvis ministeren er kommet til den opfattelse, kan det kun skyldes, at ministeren enten har talt med nogle af udvalgsmedlemmerne, inden ministeren var i samråd, eller at ministeren har talt med nogle bagefter. For hvis ministeren erindrer samrådet så godt, som jeg gør, udgjorde de, der udtalte sig dér, hverken noget flertal i Folketinget eller i Boligudvalget, så ministeren kunne ikke ad den vej finde ud af, at der ikke var et flertal imod det, som ministeren havde tænkt, nemlig at lade være med at anke sagen.

Jeg tror, at de fleste mennesker, de almindelige lånere, har meget, meget svært ved at forstå, at regeringen indtager den holdning, at den gerne vil se, om den kan få lidt yderligere rabat selv, uanset at den har fået en rabat, der svarer til næsten $\frac{3}{4}$ af de normale sagsomkostninger, men at den ikke vil gøre sig den ulejlighed at prøve, om vi kunne få en anden afgørelse, når det gælder de 4 mia. kr., som lånerne har til gode. Det er lidt af en smagssag, om man kan det, men det er det standpunkt, regeringen har. Jeg vil gerne opponere mod, at regeringen kan gøre sådan. Det kan den selvfølgelig, men da den er en mindretalsregering, må den også acceptere, at Folketinget vil prøve, om den nu også har parlamentarisk rygdækning for beslutningen.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at stille økonomiministeren et par spørgsmål om noget, som forekommer mig lidt mærkeligt: Dommen blev afsagt i Østre Landsret den 4. oktober i år, og Nykredit udsendte dagen efter en pressemeddelelse. Af denne pressemeddelelse fremgår det, at regeringen har besluttet ikke at anke Østre Landsrets afgørelse, og den 2. november i år ophæver man påbudet.

Hvis ikke ministeren på det tidspunkt har sikret sig opbakning fra et flertal, har ministeren sat Folketinget i en ret umulig situation, idet ministeren mig bekendt – efter de lærdes bøger på biblioteket – dermed har givet ankeafkald. Så synes jeg, det er mærkeligt, at man skal læse i dagspressen, at efter at man har givet ankeafkald – og det er jo ikke noget, man kan tilbagekalde – henvender man sig til Nykredit for at meddele, at det ankeafkald, som man en gang har givet, må man hellere trække tilbage, fordi der nu er nogle partier i Folketinget, som har fremsat et forslag. Det vidner ikke om nogen særlig kompetent måde at håndtere problemerne på.

Jeg vil godt rejse en anden problemstilling over for økonomiministeren, som denne sag også giver anledning til: Vi havde jo ikke kun denne sag om Nykredits reserver, vi havde også hele to sager om KD's reserver. Den ene sag om KD's tilbagebetalingspligtige reserver var ret enkel at forstå. Det var et spørgsmål om, at man fjernede kapitalen, uden at den formelle baggrund var i orden.

Den anden var en kursreguleringskonto, og man har så senere sagt fra regeringens side, at det er i orden, at den kursreguleringskonto kan gå tilbage til egenkapitalen i KD. Det betyder, at i og med at ministeren ikke går til Højesteret med dommen om Nykredit, har ministeren stillet KD i en situation, hvor KD har 2 mia. kr. mindre, fordi KD opfyldte Finanstilsynets påbud og tilbageførte de 2 mia. kr. Det vil sige, at man har forrykket balancen imellem Nykredit og KD ved at lade være med at anke en landsretsdom; også af den grund finder jeg, det er uacceptabelt, at man ikke har anket dommen.

De fleste her i huset ved godt, at jeg ikke er den store elsker af KD, men det er ikke sådan, at jeg synes, at man skal forgylde Nykredit på KD's bekostning, og det er en kendsgerning, at i og med at man acceptere denne dom, har man stillet KD i en situation, som gør, at KD er 2 mia. kr. mindre konkurrencedygtig, end de ville have været, hvis de to realkreditinstitutter havde fået

samme behandling af regeringen. Det vil jeg gerne have at ministeren giver os nogle kommentarer til bagefter.

Jeg vil også gerne have, at ministeren fortæller Folketinget, om det ikke er sandt, at i og med at man ophævede påbudet den 2. november i år, gav man ankeafkald, og at man senere på amatør-mæssig vis har prøvet at få Nykredit til at give udtryk for, at man alligevel ikke havde givet ankeafkald.

Nu er ankeafkald ikke noget, man skriver i et brev. Man giver ankeafkald ved at opfylde dommen på en måde, som for modparten er utvetydig, således som det fremgår af Bernhard Gomards civilretsproces.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg er ikke i tvivl om, at uanset hvilken sag der ville blive behandlet i Folketinget, ville fru Kirsten Jacobsen kunne finde mindst én ny sag i sagen, og derfor skal jeg nøjes med at svare på to ting.

Jeg mener, det er helt ubehageligt at skulle sidde og høre på, at fru Kirsten Jacobsen på grundlag af presseforlydender står her på Folketingets talerstol og påstår, at regeringen har været indblandet i en eller anden proces om ankeafkald. Jeg kan oplyse fru Kirsten Jacobsen om, at det ikke er tilfældet. Regeringen traf den 26. oktober i år sin beslutning om at afstå fra at anke sagens indhold, men derimod at anke beløbets størrelse, og det blev meddelt i Boligudvalget den 27. oktober i år. Regeringen har ikke tilkendegivet, at der er ændret noget i den beslutning på noget som helst tidspunkt efter den dato.

Til KD-sagen, som fru Kirsten Jacobsen kalder den, har jeg kun ét svar, og det var også det, jeg gav i Boligudvalget, nemlig at KD tog det påbud, der kom fra Finanstilsynet, til efterretning.

Kirsten Jacobsen (FP):

Når økonomiministeren følte det, jeg sagde, ubehageligt, var det, fordi økonomiministeren overhovedet ikke forstod, hvad det var, jeg sagde.

Jeg påstod ikke, at regeringen havde været inde i en eller anden proces. Jeg fortalte, hvordan man efter almindelige regler giver ankeafkald og konstaterede, at i og med at man opfylder dommen – og det gør man, når man ophæver et forbud – har man givet ankeafkald. Det har man gjort, uanset at ankefristen udløb 27

dage senere, og selv om et flertal i Folketinget i dag havde vedtaget noget andet, ville man ikke have været i stand til at kunne føre sagen for Højesteret.

Dermed har økonomiministeren og regeringen påtaget sig et ansvar for at unddrage Folketinget muligheden for at få en anden beslutning igennem inden ankefristens udløb. Jeg kan godt forstå, at det er en ubehagelig situation, men sådan er det, og derfor er jeg nødt til at spørge økonomiministeren igen: Er det ikke korrekt, at regeringen opfyldte dommen den 2. november? Er det ikke korrekt, at Nykredit udsendte en pressemeddelelse, hvoraf det fremgik, at regeringen ikke ville anke sagen?

Hvis ministeren ikke kan svare nu, kan ministeren gå hjem i sit ministerium og bede om at få Justitsministeriet til at oplyse om, hvordan man giver ankeafkald, eller henvende sig på Folketingets bibliotek, og så vil ministeren nemlig finde ud af, at det var det, ministeren gjorde. Da ministeren opfyldte dommen, fratog ministeren Folketinget en mulighed for at få anket dommen inden ankefristens udløb, og det fortalte ministeren ikke noget om i Folketingets Boligudvalg den 27. oktober i år. Det måtte man altså selv finde ud af efterfølgende, og jeg fandt først ud af det, efter at dette beslutningsforslag var fremsat.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Regeringen har jo den 27. oktober klart og utvetydigt sagt offentligt, at regeringen ikke agter at anke sagen til Højesteret, og så er der ikke mere at sige om det.

Fru Kirsten Jacobsen kan så mene, at det burde regeringen ikke have gjort, men at den burde være gået til Folketinget med sagen. Dertil kan jeg ikke sige andet, end at jeg er dybt uenig i den opfattelse, fru Kirsten Jacobsen giver udtryk for. Jeg synes, det er et problem for folkestyret, at man ikke adskiller regeringens administrative ansvar fra Folketingets arbejde.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Hvis økonomiministeren havde været minister i en flertalsregering, eller hvis økonomiministeren havde sikret sig en aftale, som dækkede et parlamentarisk flertal her i Folketinget, ville jeg have været helt enig med ministeren. Men en mindretalsregering kan ikke afskære flertallet i Folketinget fra at træffe en beslutning, som er anderledes end den, mindretalsregeringen har truffet. Det ville være at sætte parlamentet ud af

spillet, og en mindretalsregering kan kun regere og træffe beslutninger, som Folketingets flertal kan acceptere. Jeg synes, det er meget flot, når økonomiministeren siger, at man ikke skal fratage regeringen dens administrationsmuligheder. Nej, men der er også forskel på, at man fratager regeringen administrationsmuligheder i bred almindelighed, og at Folketinget kunne tænke sig at udtale noget andet end mindretalsregeringen i en helt enestående sag, som en tidligere regering over for det samme Folketing har erklæret havde en helt, helt anden karakter og et helt andet udgangspunkt. Det er en enestående sag, og derfor ville det have været passende, hvis økonomiministeren havde sikret sig, at der var et parlamentarisk flertal i Folketinget, som var enig med regeringen i, at når det drejer sig om lånernes penge, skulle denne sag ikke ankes til Højesteret, i stedet for på egen foranledning at give ankeafkald, inden Folketinget havde fået lejlighed til at ytre sig.

(Kort bemærkning).

Erling Oxdam (V):

Jeg skal kun tillade mig at spørge fru Kirsten Jacobsen, hvad fru Jacobsen mener med, at man har opfyldt dommen, for der var ikke nogen egentlig dom over staten eller Finanstilsynet; det var jo Nykredit, der blev frifundet. Så blev der godt nok fastsat omkostninger, men det, som fru Kirsten Jacobsen siger, skulle så være, at man har betalt omkostningerne og derved tilkendegivet, at man ikke ville appellere. Så spørger jeg: Hvor kan fru Kirsten Jacobsen vide det fra? Det er ikke sikkert, at økonomiministeren lige har det præsent, og det er heller ikke sikkert, at det er vigtigt.

Det vigtige er selvfølgelig, som fru Kirsten Jacobsen siger, at det er blevet sagt, at man ikke vil appellere. Omkostningerne skal i princippet betales inden 14 dage efter dommens afsigelse, men hvis man vil appellere, plejer man at gøre det med et forbehold om, at man måske alligevel vil appellere. Det ved jeg så ikke om er sket. Men jeg vil godt lige have at vide, hvorfra fru Kirsten Jacobsen har de oplysninger.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Til hr. Erling Oxdam kan jeg sige, at Finanstilsynet havde givet et påbud om, at man skulle tilbageføre disse penge. Da jeg sagde, at man havde opfyldt dommen, mente jeg ikke, at man havde betalt sagsomkostningerne. Man kunne

have betalt sagsomkostningerne og taget forbehold for at anke senere. Det har man, så vidt jeg ved, men det kan vi jo spørge økonomiministeren om, ikke gjort, men man har ophævet det påbud, som Finanstilsynet havde givet dels Nykredit dels KD, og i og med at man ophæver påbudet, har man jo også accepteret dommen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Finansudvalget (22/11 94):

Udtræder: Arne Melchior (CD)

Nyt medl.: Peter Duetoft (CD)

Arbejdsmarkedsudvalget (22/11 94):

Udtræder: Lisbeth Arbøl (CD)

Nyt medl.: Peter Duetoft (CD)

Europaudvalget (22/11 94):

Udtræder: Lisbeth Arbøl (CD)

Nyt medl.: Peter Duetoft (CD)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 24. november 1994, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 19.23.
